

Arrest

nr. 191 404 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat C. DESENFANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen ben u etnisch Albanese, heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Guri Bardhë, Albanië. Tot aan uw verloving in 2014 woonde u steeds bij uw ouders in Guri Bardhë, daarna woonde u gedurende een jaar afwisselend bij uw ouders en bij uw echtgenoot, en het laatste jaar voor uw vertrek naar België woonde u steeds bij uw echtgenoot en zijn ouders en broer in Tirana. Tijdens het eerste jaar dat u bij uw echtgenoot woonde zag u niets dat u opviel, maar vanaf het einde van dat jaar begon uw schoonvader jaloers te worden en meer en meer te drinken. Hij gebruikte geweld tegen uw schoonmoeder, schoonbroer en echtgenoot. Hij bedreigde u ook, maar uw schoonmoeder en echtgenoot beschermden u tegen fysiek geweld. U werd soms in uw gezicht geslagen. Vijf of zes maanden voor uw vertrek naar België besloten u en uw echtgenoot een eigen woning te huren, in dezelfde straat als zijn ouderlijke woning. Als er problemen waren bij zijn ouders, belde u

uw schoonmoeder om bij u te komen. Uw schoonvader kwam vaak naar de woning om problemen te maken. Hij riep vuile woorden, gooide stenen en brak de ramen. Na minder dan een maand zei de eigenaar van de woning dat u er niet meer mocht wonen. U sprak met een verantwoordelijke van de wijk, maar deze hielp u niet. U verbleef verder bij uw schoonfamilie tot u op 11 augustus 2016 met uw echtgenoot het land verliet. U reisde via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 16 augustus 2016 aankwam. U meldde zich de volgende dag bij de asielinstanties. Op 30 augustus 2016 werd uw asielaanvraag geregistreerd. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart, uw paspoort en uw huwelijksakte neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, L. J. (...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw moeder in mei 2010 een bevel tot bescherming verkreeg tegenover uw vader. U verklaarde dat uw moeder klacht had ingediend, en dat u niet wist hoe de procedure was verlopen aangezien u zich er niet mee bezig hield (CGVS, p. 12-13). U verklaarde zelf nooit klacht te hebben ingediend tegen uw vader en dit ook niet te kunnen doen (CGVS, p. 16). Uit het bevel tot bescherming dat u heeft neergelegd blijkt echter dat u wel degelijk klacht indiende tegen uw vader, en dit omdat hij een eerder bevel tot bescherming niet had gerespecteerd (document 7, bevel tot bescherming, p. 3). Uit dit document blijkt dan ook ontegensprekelijk dat de Albanese justitie heeft opgetreden tegen uw vader als dader van huiselijk geweld tegen uw gezin. Ook toen hij enkele maanden later uw moeder aanviel, traden de autoriteiten op. Uw vader werd na de feiten gearresteerd, veroordeeld, en bracht acht maanden door in de gevangenis (CGVS, p. 6). Toen na zijn vrijlating de problemen herbegonnen, diende u geen nieuwe klacht in bij de politie (CGVS, p. 9). Ook toen u begin dit jaar met uw echtgenote elders ging wonen en uw vader problemen kwam maken aan uw woning, diende u geen klacht in (CGVS, p. 12). De eerste reden die u aanhaalde om te verklaren dat u geen beroep deed op de bescherming van de politie, is dat men u zou verwijten dat u klacht indiende tegen uw eigen vader (CGVS, p. 9, 16). Het feit dat u, blijkens het bevel tot bescherming, reeds eerder klacht indiende tegen uw vader ondermijnt dit argument. Ten tweede haalde u aan de politie toch niks onderneemt, onder meer omdat uw vader de politiemannen van de wijk kent (CGVS, p. 15-16). Het feit dat een rechter zich reeds minimaal drie maal uitsprak tegen uw vader (twee maal bevel tot bescherming en een maal veroordeling wegens geweld) toont aan dat er wel tegen hem wordt opgetreden, wanneer een klacht tegen hem wordt ingediend. Ten derde verklaarde u bang te zijn van uw vader om klacht in te dienen. In dit kader dient te worden gesteld dat het inlichten van de autoriteiten juist bescherming tot doel heeft. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij kunnen hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog

hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn. Voorts dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met uw vader te vermijden.

Uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om zich elders, in een andere wijk van Tirana of op een andere plaats in Albanië, te vestigen. In dit kader dient te worden opgemerkt dat de beide juridische documenten slechts vermelden dat uw ouders met uw (minderjarige) broer M. (...) in hun appartement wonen, en met niet nader genoemde andere personen (document 7, p. 1, document 11, p. 2). Het bevel tot bescherming werd enkel uitgesproken voor uw moeder en uw broer, hetgeen doet vermoeden dat uw verblijf buiten de woning van uw ouders in 2010 van meer structurele aard was dan u liet merken in uw verklaringen, als dat u steeds in het appartement van uw ouders woonde maar soms enkele dagen bij uw neef verbleef (CGVS, p. 3, 12-13). Daarnaast poogde u weliswaar begin 2016 zich elders te vestigen, maar deze nieuwe woning bevond zich heel dicht bij (CGVS, p. 11), volgens uw echtgenote zelfs in dezelfde straat als uw ouderlijke woning (CGVS echtgenote, p. 4). Het feit dat uw vader u daar vond, vormt geen bewijs voor uw veronderstelling dat uw vader u ook in een andere wijk of regio zou vinden (CGVS, p. 17, CGVS echtgenote, p. 9). Rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van Albanië, zou het economisch voor u noch onmogelijk, noch onredelijk zijn om elders een nieuw leven op te bouwen. Zowel u als uw echtgenote hebben de middelbare school afgemaakt en tot uw vertrek naar België gewerkt (CGVS, p. 5, CGVS echtgenote, p. 5-6). De enige argumenten die u aanhaalde waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen, namelijk dat Tirana uw geboorteplaats is en u de mensen er kent, en dat u elders minder zou verdienen, zijn van persoonlijke aard en tonen niet aan dat een hervestiging voor u onredelijk zou zijn.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw huwelijksakte en het certificaat van gezinssamenstelling bevestigen slechts uw identiteit en die van uw gezin, dewelke hier niet ter discussie staan. Het krantenartikel over de feiten van augustus 2010 en de getypte teksten over de problemen tussen uw ouders bevestigen deze problemen en de incidenten die hebben plaatsgevonden, dewelke hier evenmin worden betwist. Het bevel tot bescherming van 27 mei 2010, en de veroordeling van uw vader van 24 januari 2011 tonen aan welke actie de Albanese justitie ondernam in de zaak tussen uw ouders, zoals hierboven reeds werd beschreven. De enveloppe waarmee uw documenten naar u werden verzonden bevestigen dat uw moeder u uw documenten heeft gestuurd vanuit Albanië."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten bevestigen slechts uw identiteit en die van uw echtgenoot, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, L. J., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 198 568. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 29 november 2016. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift dezelfde stukken 3 en 4 als deze toegevoegd aan het verzoekschrift van haar echtgenoot.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 191 403 van 4 september 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan L. J.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Albanees, heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Tirana, Albanië. In Albanië woonde u steeds in hetzelfde huis met uw vader P. (...), uw moeder H. (...) en uw broer M. (...). Toen u ongeveer zeventien jaar of jonger was, kwamen er problemen bij u thuis. Uw vader dronk alcohol en gebruikte geweld tegen u en uw moeder. Op 27 mei 2010 verkreeg uw moeder via de rechtbank een bevel tot bescherming tegen uw vader. U verbleef op dat moment bij uw neef, uw vader woonde ook elders. Enkele maanden nadat het bevel tot bescherming van kracht werd, in augustus 2010, viel uw vader uw moeder op straat aan. Uw moeder was verwond in de buik en verbleef een dag of twee in het ziekenhuis. Voor deze feiten werd uw vader veroordeeld tot acht maanden gevangenis. Na zijn vrijlating verbleef uw vader enkele maanden bij familie, daarna trok hij weer in bij u en uw moeder en broer. Ongeveer twee jaar geleden kwam ook uw echtgenote B. (...) in uw huis wonen. Ook zij werd geregeld door uw vader bedreigd. Zeven of acht maanden voor uw vertrek uit Albanië huurden u en B. (...) een woning in de buurt van uw ouderlijk huis. Als uw moeder problemen had met uw vader, kwam zij naar daar. Uw vader kwam echter ook problemen maken aan de woning en brak de ramen. U woonde daar minder dan een maand, toen zei uw huisbaas dat u er omwille van de problemen met uw vader niet langer mocht verblijven. Vervolgens verbleef u opnieuw in het huis van uw ouders tot u met uw echtgenote vertrok uit Albanië op 11 augustus 2016. U reisde via Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 15 of 16 augustus 2016 en meldde zich de volgende dag bij de asielinstanties. Op 30 augustus 2016 werd uw asielaanvraag geregistreerd.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw huwelijksakte, een certificaat van gezinssamenstelling, een krantenartikel over de feiten van augustus 2010, een bevel tot bescherming van 27 mei 2010, de veroordeling van uw vader van 24 januari 2011, getypte teksten over de problemen tussen uw ouders, en de enveloppe waarmee uw documenten naar u werden verzonden.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw moeder in mei 2010 een bevel tot bescherming verkreeg tegenover uw vader. U verklaarde dat uw moeder klacht had ingediend, en dat u niet wist hoe de procedure was verlopen aangezien u zich er niet mee bezig hield (CGVS, p. 12-13). U verklaarde zelf nooit klacht te hebben ingediend tegen uw vader en dit ook niet te kunnen doen (CGVS, p. 16). Uit het bevel tot bescherming dat u heeft neergelegd blijkt echter dat u wel degelijk klacht indiende tegen uw vader, en dit omdat hij een eerder bevel tot bescherming niet had gerespecteerd (document 7, bevel tot bescherming, p. 3). Uit dit document blijkt dan ook ontegensprekelijk dat de Albanese justitie heeft opgetreden tegen uw vader als dader van huiselijk geweld tegen uw gezin. Ook toen hij enkele maanden later uw moeder aanviel, traden de autoriteiten op. Uw vader werd na de feiten gearresteerd, veroordeeld, en bracht acht maanden door in

de gevangenis (CGVS, p. 6). Toen na zijn vrijlating de problemen herbegonnen, diende u geen nieuwe klacht in bij de politie (CGVS, p. 9). Ook toen u begin dit jaar met uw echtgenote elders ging wonen en uw vader problemen kwam maken aan uw woning, diende u geen klacht in (CGVS, p. 12). De eerste reden die u aanhaalde om te verklaren dat u geen beroep deed op de bescherming van de politie, is dat men u zou verwijten dat u klacht indiende tegen uw eigen vader (CGVS, p. 9, 16). Het feit dat u, blijkens het bevel tot bescherming, reeds eerder klacht indiende tegen uw vader ondermijnt dit argument. Ten tweede haalde u aan de politie toch niks onderneemt, onder meer omdat uw vader de politiemannen van de wijk kent (CGVS, p. 15-16). Het feit dat een rechter zich reeds minimaal drie maal uitsprak tegen uw vader (twee maal bevel tot bescherming en een maal veroordeling wegens geweld) toont aan dat er wel tegen hem wordt opgetreden, wanneer een klacht tegen hem wordt ingediend. Ten derde verklaarde u bang te zijn van uw vader om klacht in te dienen. In dit kader dient te worden gesteld dat het inlichten van de autoriteiten juist bescherming tot doel heeft. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij kunnen hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat u zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met uw vader te vermijden. Uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om zich elders, in een andere wijk van Tirana of op een andere plaats in Albanië, te vestigen. In dit kader dient te worden opgemerkt dat de beide juridische documenten slechts vermelden dat uw ouders met uw (minderjarige) broer M. (...) in hun appartement wonen, en met niet nader genoemde andere personen (document 7, p. 1, document 11, p. 2). Het bevel tot bescherming werd enkel uitgesproken voor uw moeder en uw broer, hetgeen doet vermoeden dat uw verblijf buiten de woning van uw ouders in 2010 van meer structurele aard was dan u liet merken in uw verklaringen, als dat u steeds in het appartement van uw ouders woonde maar soms enkele dagen bij uw neef verbleef (CGVS, p. 3, 12-13). Daarnaast poogde u weliswaar begin 2016 zich elders te vestigen, maar deze nieuwe woning bevond zich heel dicht bij (CGVS, p. 11), volgens uw echtgenote zelfs in dezelfde straat als uw ouderlijke woning (CGVS echtgenote, p. 4). Het feit dat uw vader u daar vond, vormt geen bewijs voor uw veronderstelling dat uw vader u ook in een andere wijk of regio zou vinden (CGVS, p. 17, CGVS echtgenote, p. 9). Rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van Albanië, zou het economisch voor u noch onmogelijk, noch onredelijk zijn om elders een nieuw leven op te bouwen. Zowel u als uw echtgenote hebben de middelbare school afgemaakt en tot uw vertrek naar België gewerkt (CGVS, p. 5, CGVS echtgenote, p. 5-6). De enige argumenten die u aanhaalde waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen, namelijk dat Tirana uw geboorteplaats is en u de mensen er kent, en dat u elders minder zou verdienen, zijn van persoonlijke aard en tonen niet aan dat een hervestiging voor u onredelijk zou zijn.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en dat van uw echtgenote, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, uw huwelijksakte en het certificaat van gezinssamenstelling bevestigen slechts uw identiteit en die van uw gezin, dewelke hier niet ter discussie staan. Het krantenartikel over de feiten van

augustus 2010 en de getypte teksten over de problemen tussen uw ouders bevestigen deze problemen en de incidenten die hebben plaatsgevonden, dewelke hier evenmin worden betwist. Het bevel tot bescherming van 27 mei 2010, en de veroordeling van uw vader van 24 januari 2011 tonen aan welke actie de Albanese justitie ondernam in de zaak tussen uw ouders, zoals hierboven reeds werd beschreven. De enveloppe waarmee uw documenten naar u werden verzonden bevestigen dat uw moeder u uw documenten heeft gestuurd vanuit Albanië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van “de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel”. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat verwerende partij niet aantoont dat “verzoeker, in geval van een terugkeer naar Ghana geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen”, dat “Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Ghana”, dat “de CGVS het feit dat verzoeker in de gevangenis gezet werd in Ghana enkel als ongeloofwaardig aanmerkt omdat geen geloof gehecht wordt aan zijn homoseksualiteit, ten onrechte” en dat “verzoeker zich moeilijk tegen de valse beschuldiging van de priester kan verweren door aan de eigen autoriteiten uit te leggen dat deze voortvloeien uit een homoseksuele relatie. Immers er is het risico dat hij niet geloofd wordt, omwille van de persoonlijkheid van de priester, en het risico dat hij wel geloofd wordt wat meteen aanleiding kan geven tot andere redenen van vervolging”, is de Raad van oordeel dat deze argumentatie in het verzoekschrift duidelijk berust op een vergissing daar deze geenszins betrekking heeft op verzoekende partij, die immers afkomstig is uit Albanië en nergens dergelijke feiten heeft aangegeven, en de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat. Derhalve mist deze argumentatie feitelijke grondslag.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden verleend en dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast, wijst de Raad er

evenwel op dat in casu wel degelijk geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde problemen met haar vader, omwille waarvan zij haar land van herkomst is ontvlucht, doch werd vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen niet kan rekenen op de hulp en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat bovendien uit niets blijkt dat zij zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met haar vader te vermijden.

2.2.5.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten, voert verzoekende partij aan dat zij op het ogenblik dat haar moeder in 2010 klacht neerlegde nog zeer jong was, waardoor het dan ook logisch is dat zij niet zelf het initiatief nam om een klacht neer te leggen bij de politie. Bovendien zou dit zeer negatief onthaald worden, daar een zoon respect dient te tonen tegenover de ouders. Dit geldt des te meer nu verwerende partij zelf het onprofessionele gedrag van de politie toegeeft en erkent dat de politie in Albanië te kampen heeft met machtsmisbruik en corruptie. Gelet op haar jonge leeftijd is het tevens logisch dat zij zich niet heeft beziggehouden met deze procedure. Verder onderstreept verzoekende partij dat de politie pas optrad, en haar vader arresteerde, nadat deze het bevel tot bescherming genegeerd had en haar moeder neergestoken had. Dit toont dan ook aan dat er geen effectieve bescherming geboden werd door de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij meende dan ook dat, wanneer de problemen met haar vader na diens vrijlating opnieuw begonnen, het nutteloos was opnieuw beroep te doen op de autoriteiten gezien de verleende bescherming in het verleden niet efficiënt bleek. Waar verwerende partij overigens in de bestreden beslissing stelt dat zij geen enkel concreet element aanbrengt dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd niet meer relevant zou zijn, ziet verzoekende partij niet in hoe zij kan reageren op informatie waarmee zij niet geconfronteerd werd voordat de bestreden beslissing werd genomen.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad duidt erop dat van een asielzoeker dan ook redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoekende partij niet gedaan heeft. Immers motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing desbetreffend terecht als volgt: "In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw moeder in mei 2010 een bevel tot bescherming verkreeg tegenover uw vader. U verklaarde dat uw moeder klacht had ingediend, en dat u niet wist hoe de procedure was verlopen aangezien u zich er niet mee bezig hield (CGVS, p. 12-13). U verklaarde

zelf nooit klacht te hebben ingediend tegen uw vader en dit ook niet te kunnen doen (CGVS, p. 16). Uit het bevel tot bescherming dat u heeft neergelegd blijkt echter dat u wel degelijk klacht indiende tegen uw vader, en dit omdat hij een eerder bevel tot bescherming niet had gerespecteerd (document 7, bevel tot bescherming, p. 3). Uit dit document blijkt dan ook ontegensprekelijk dat de Albanese justitie heeft opgetreden tegen uw vader als dader van huiselijk geweld tegen uw gezin. Ook toen hij enkele maanden later uw moeder aanviel, traden de autoriteiten op. Uw vader werd na de feiten gearresteerd, veroordeeld, en bracht acht maanden door in de gevangenis (CGVS, p. 6). Toen na zijn vrijlating de problemen herbegonnen, diende u geen nieuwe klacht in bij de politie (CGVS, p. 9). Ook toen u begin dit jaar met uw echtgenote elders ging wonen en uw vader problemen kwam maken aan uw woning, diende u geen klacht in (CGVS, p. 12). De eerste reden die u aanhaalde om te verklaren dat u geen beroep deed op de bescherming van de politie, is dat men u zou verwijten dat u klacht indiende tegen uw eigen vader (CGVS, p. 9, 16). Het feit dat u, blijkens het bevel tot bescherming, reeds eerder klacht indiende tegen uw vader ondermijnt dit argument. Ten tweede haalde u aan de politie toch niks onderneemt, onder meer omdat uw vader de politiemannen van de wijk kent (CGVS, p. 15-16). Het feit dat een rechter zich reeds minimaal drie maal uitsprak tegen uw vader (twee maal bevel tot bescherming en een maal veroordeling wegens geweld) toont aan dat er wel tegen hem wordt opgetreden, wanneer een klacht tegen hem wordt ingediend. Ten derde verklaarde u bang te zijn van uw vader om klacht in te dienen. In dit kader dient te worden gesteld dat het inlichten van de autoriteiten juist bescherming tot doel heeft. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij kunnen hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen."

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen argumenten aan die van aard zijn voormelde motivering in een ander daglicht te stellen.

Daar waar zij betoogt dat het logisch is dat zij in 2010 niet zelf het initiatief nam om een klacht neer te leggen bij de politie gezien haar jonge leeftijd en tevens opmerkt dat dit zeer negatief onthaald zou worden, gaat zij totaal voorbij aan de inhoud van het bevel tot bescherming d.d. 27 mei 2010 (administratief dossier, stuk 12, map documenten, nr. 7, p. 3) waaruit blijkt dat zij wel degelijk eerder zelf al klacht neerlegde en dat de Albanese justitie optrad tegen haar vader als dader van huiselijk geweld tegen haar gezin.

Aangaande de bemerking van verzoekende partij dat de bescherming in het verleden geenszins efficiënt was daar de politie pas optrad nadat haar vader het bevel tot bescherming genegeerd had en haar moeder had neergestoken en dat zij het dan ook nutteloos achtte om opnieuw beroep te doen op de autoriteiten, wijst de Raad er evenwel op dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, doch houdt deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis in. De bescherming hoeft niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Het feit dat een rechter zich reeds minimaal driemaal uitsprak tegen de vader van verzoekende partij (twee maal bevel tot bescherming en een maal veroordeling wegens geweld) toont aan dat er wel degelijk tegen hem wordt opgetreden, wanneer een klacht tegen hem wordt ingediend. Van verzoekende partij kon dan ook verwacht worden dat zij opnieuw beroep zou doen op de Albanese autoriteiten wanneer de problemen met haar vader hervatten. De Raad wijst erop dat indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet kunnen optreden.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar machtsmisbruik en corruptie binnen de Albanese politie, wijst de Raad erop dat door verwerende partij enerzijds erkend wordt dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, doch dat anderzijds uit de informatie die door verwerende

partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen en dat tevens blijkt dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. In het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, is er veel politieke wil om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en Albanië heeft de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert niet correct is. Verzoekende partij verwijt verwerende partij weliswaar haar nooit te hebben geconfronteerd met voormelde informatie aangaande de situatie in Albanië, doch wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve en dat er voor de commissaris-generaal geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de asielzoeker op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is de bestreden beslissing te nemen. Verder wijst de Raad erop dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 13) en dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad andersluidende informatie bij te brengen, hetgeen zij evenwel nalaat. De Raad besluit dan ook dat door verwerende partij terecht wordt gesteld dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet treffen.

2.2.6.1. Waar verwerende partij daarnaast motiveert dat uit niets blijkt dat verzoekende partij zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met haar vader te vermijden, stelt verzoekende partij dat zij dit gepoogd heeft, maar tevergeefs. Wat betreft de opmerking in de bestreden beslissing dat de beide juridische documenten slechts vermelden dat haar ouders met haar (minderjarige) broer M. in hun appartement wonen, en met niet nader genoemde andere personen, en dat het bevel tot bescherming enkel werd uitgesproken voor de moeder en de broer van verzoekende partij, hetgeen doet vermoeden dat het verblijf van verzoekende partij buiten de woning van haar ouders in 2010 van meer structurele aard was dan zij liet merken in haar verklaringen, als dat zij steeds in het appartement van haar ouders woonde maar soms enkele dagen bij haar neef verbleef, voert verzoekende partij aan dat haar moeder het bevel tot bescherming vroeg zowel voor haarzelf als voor haar kinderen, allicht omwille van de jonge leeftijd van verzoekende partij, en dat het bevel tot bescherming bovendien niet alleen voor haar moeder en haar minderjarige broer werd toegekend, doch ook voor 'andere niet nader genoemde personen', waaronder zijzelf valt. Voorts wijst verzoekende partij erop dat een vestigingsalternatief in concreto dient beoordeeld te worden. Door verzoekende partij werd duidelijk aangegeven dat het zeer moeilijk is om zich te vestigen buiten de hoofdstad, er vrienden te maken en werk te vinden. Verzoekende partij verwijst verder nog naar algemene informatie over de werkgelegenheid in Albanië (bijlagen 3-4 van het verzoekschrift).

2.2.6.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat uit niets blijkt dat verzoekende partij zich niet elders zou kunnen vestigen, zoals in een andere wijk van Tirana of op een andere plaats in Albanië, om de problemen met haar vader te vermijden. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat verwerende partij hierbij, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

Vooreerst bemerkt de Raad dat de inhoud van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (administratief dossier, stuk 12, map documenten, nrs. 7 en 11) wel degelijk doet vermoeden dat het verblijf van verzoekende partij buiten de woning van haar ouders in 2010 van meer structurele aard was dan zij liet merken in haar verklaringen. In het bevel tot bescherming (administratief dossier, stuk 12, map documenten, nr. 7) wordt over de ouders van verzoekende partij immers gesteld dat ze twee zonen hebben en dat ze samen met één van deze zonen in een appartement wonen dat ze delen met andere personen. Dit wordt bevestigd in het vonnis van 24 januari 2011 aangaande de veroordeling van haar vader (administratief dossier, stuk 12, map documenten, nr. 11). Uit dergelijke formulering blijkt dan ook duidelijk dat verzoekende partij niet bij haar ouders en haar broer woonde. Dit blijkt tevens uit het feit dat het bevel tot bescherming enkel uitgesproken werd voor de moeder en broer van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 12, map documenten, nr. 7). Gelet op deze vaststellingen moeten dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar woonplaats.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij reeds getracht heeft zich aan de problemen met haar vader te onttrekken door zich elders te vestigen, doch tevergeefs, wijst de Raad op de opmerking van verwerende partij dat deze woning zich heel dicht, volgens de echtgenote van verzoekende partij zelfs in dezelfde straat, bij haar ouderlijke woning bevond. Verwerende partij stelt dan ook terecht dat het gegeven dat haar vader haar daar vond, geen bewijs vormt voor de veronderstelling van verzoekende partij dat haar vader haar ook in een andere wijk of regio zou vinden.

Verder wordt door verwerende partij nog opgemerkt dat zowel verzoekende partij als haar echtgenote de middelbare school afgemaakt hebben en tot hun vertrek naar België gewerkt hebben, waardoor, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van Albanië, het economisch voor verzoekende partij en haar echtgenote noch onmogelijk, noch onredelijk zou zijn om elders een nieuw leven op te bouwen. Evenmin blijkt uit de algemene informatie omtrent de werkgelegenheid in Albanië die verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 4) dat zulks onmogelijk dan wel onredelijk zou zijn. Uit het loutere gegeven dat de economie van Albanië voornamelijk op landbouw drijft en dat meer dan de helft van de Albanese bevolking in de landbouw werkt, kan immers geenszins besloten worden dat het voor verzoekende partij (en haar echtgenote) onmogelijk is om elders werk te vinden, daar dit enerzijds niet wegneemt dat er niettemin nog andere sectoren zijn waarin werk gevonden kan worden – verzoekende partij merkt zelf in haar verzoekschrift op dat er niet alleen in Tirana industrie centra zijn, doch ook in en rond Durrës en Shkodër – en anderzijds het feit dat verzoekende partij enkel nog maar gewerkt heeft als arbeider in een fabriek (en haar echtgenote als naaister) (administratief dossier, stukken 14 en 14B, verklaringen DVZ, vraag 12), niet betekent dat zij niet aan de slag zou (den) kunnen gaan in de landbouwsector.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar vader niet kan rekenen op de hulp en/of bescherming door de Albanese autoriteiten en dat bovendien uit niets blijkt dat zij zich niet elders zou kunnen vestigen om de problemen met haar vader te vermijden, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 oktober 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT